

sal derrotxe en galas, vestits, lunchs espléndits, teatres, cafés, tertulias etc. etc. al mateix temps que disposan d' un capital de vuyt, nou, deu, vint millons que en son temps sols eran uns quants milers de duros.

Veurian que 'n la classe mitja, tothom beu y menja be, vesteix millor, 's compra bonas casas, se fa grandiosos establiments y predica sempiternament ab veu mónotona que no fa res, que no guanya res, que 's mor de gana.

Pasem dirian á visitar la classe pobre, la treballadora. Aquí 's farien llenguas de sa incesanta cridoria y son continuat clamor per no guanyarse la mes miserable existencia, mirant assombrats com la gent que antiguament vivia sols d' un pá mes fort que las pedras y una mica d' escudella semi-aigua clara avuy menja bona olla y algún tallet, tragueija de valent y vesteix millor que las antigas senyoras de l' alta classe; quedantli encar algún quartet per resar de 'n quant en quant alguna oració fúnebre en desinvolta taberna y freqüentar mes ó menos los teatres y cafés.

Tot aixó passa. Y no obstant tothom se queixa, y 's queixará. Y 's queixará no per necessitat, sino per costum. Perque las aspiracions del home son indefinidas, com mes te, mes vol y mes desitja.

La set de diner y de benestar te son origen en la naturalesa intrínseca del individuo racional y aquest la guarda y la conserva intacta. Per aixó crida y cridarà continuament y en escala comparativa contra lo perentoria que n' es la situació sempre present, sens fer recordansa de qu' en llunyanas épocas la europa moralment dita no existía, com no existían la riquesa, bons menjars ni bons vestits ni altre clase de diversions que las purament patriarcals; mentres que avuy tot aixó existeix, y no solsament la europa, sino una supra-europa completament lliure y civilisada.

CONFORTATIU

L' AFRAN DE LLAFRANCH

(A ma apreciada germana na D. P.)

M' ho deya 'l cor, Dolors, qu' erats valenta
com es valent ton nom.

Contra la llengua, la Castella atempta
y tu, com fa tothom
qu' estima á Catalunya, nostra terra
també has alsat la veu
y aixis com *platja*, y ona están en guerra
la vol també 'l cor teu.

Ja tenim en la lluyta braus capadillas
que senten butí 'l cor.

Com son de Catalunya bonas fillas
tambe y senten amor.

Son aquestos els cors de las donzellas
que la pátria reclam'

Qu' aixis com nostres camps crían rosellas
de fillas vol un ram

Y tu, qu' ets la mes bona, pren las nenas
de l' afran de Llafranch

y fes filtrar á dintre de sas venas
la catalana sanch.

No vulgas, no, jamay, la llengua estranya.
Catalunya, ja 'n té.

Si Castella, se trova dins d' Espanya
los catalans també.

Y com som tant com ells. y hasta ab ventatja
jau! femlos ben enllá.

Que l' Ebre ja es bon mar, té bona platja
la pátria, es cap ensá.

CLAR Y NET.

NO TE PERDÓ

Avora 'l peu
d' una grant creu
nos jurárem amor grant
D' allavors
nostres cors
s' anáren sempre estimant
com rosella
pura y vella
que lo raig del sol va obrint.
nostres bocas
com dos rocas
ne seguían dols instint
S' ajudaban
y esclataban
des d' el fons de nostre cor,
dolsos besos
com los resos
qu' allunyan tot lo dolor
Mes !Ay! un dia